

"Biserica a primit solia 1888"

Sâmbătă, 30 iunie 2007

Gili Cârstea

În dezbateri oficiale, la nivelul Conferinței Generale, pe forumuri, în discuții particulare, de la amvoane sau în mass-media, acest popor a susținut mereu că biserica a primit solia 1888.

Dacă a primit-o, de ce este nevoie de 16 milioane de voci adventiste care să ceară lui Dumnezeu Ploaia Târzie, așa cum se întâmplă chiar acum? Când ai primit o solie despre care Dumnezeu a spus că este începutul Marii Strigări, și implicit al Ploii Târzii, de ce să vii înaintea lui Dumnezeu cu cereri înfocate de a o trimite?

Revărsarea Duhului Sfânt în Ploaia Târzie a depins în 1888, și depinde în continuare, de dispoziția bisericii de a primi lumina nouă trimisă atunci prin frații Waggoner și Jones. Dacă aceasta a fost primită atunci, de ce am ajuns să o cerem acum? Dacă o avem, ce așteptăm să primim? Dacă o cunoaștem, și totuși nu s-a întâmplat nimic, iar biserica este mai laodiceană decât oricând, înseamnă că Dumnezeu trebuie să trimită altceva decât a trimis, deoarece produsul din 1888 a fost nepotrivit, expirat, diluat sau falsificat.

Teologii și istoricii adventiști au fost cei mai vehemenți că 1888 nu reprezintă ceva unic adventist, și că atunci nu a fost vorba decât de unele "accentuări" ale îndreptării prin credință descoperită de Luther și îmbrățișată de toate bisericile creștine. Poziția lor a devenit aproape dogmatică pentru corpul pastoral adventist, care s-a întrebat mereu cu consternare cum este posibil ca biserica să nu fi primit solia îndreptării prin credință.

Dar anii au trecut, și îndreptățirea pe care biserica a socotit-o ca fiind solia 1888 nu a dat niciun fel de roade în neprihănire. Ea doar ne-a asistat la înmormântarea a generații de adventiști sinceri, care s-au întrebat toată viața lor de ce nu se încheie lucrarea lui Dumnezeu.

Fiecare nouă generație de tineri pastori adventiști au crezut că ei or să fie mai zeloși și mai eficienți decât părinții lor în aducerea redeșteptării și reformei, dar au ieșit la pensie fără să fie tulburați prea mult de eșecul carierei lor.

Pastorii noștri cu Operațiunea Ploaie Globală cred că au găsit soluția la încropeala laodiceană, și vor să facă mai mult decât au făcut înaintașii lor. Ei cred că lucrarea nu s-a

încheiat până acum deoarece poporul nostru nu s-a rugat în același timp și pentru același lucru, ceea ce trebuie să a produs nemulțumirea lui Dumnezeu, care nu ne poate da puterea Duhului Sfânt deoarece nu am dovedit unitate și perseverență în obținerea făgăduinței.

Această concepție, care a generat proiectul OPG, este o gravă batjocorire a întregii lumini pe care Dumnezeu a trimis-o prin slujitoarea Sa aleasă cu privire la istoria 1888. Acest moment al istoriei noastre a fost explicat și comentat de ea în sute de articole, astfel ca poporul să fie informat despre pasul greșit care a fost făcut atunci când Dumnezeu a considerat că este timpul pentru Ploaia Târzie. Dumnezeu a insistat prin vocea ei să primim "solia foarte prețioasă" a neprihăririi lui Hristos, deoarece în ea este ascunsă puterea lui Dumnezeu pe care o tot căutăm de un secol și jumătate.

Dar efortul ei nu a impresionat pe nimeni. Sau mai bine zis, nu a impresionat pe cine trebuia, adică pe îngerul bisericii Laodicea, cel care trebuia să deschidă ușa pe care tot el i-a trântit-o în nas lui Isus la Minneapolis.

Acel Hristos bate acum la ușa noastră denominațională, iar solia Lui este aceeași – o lămurită conexiune între taina lui Dumnezeu și noul legământ. Este chiar temelia doctrinei noastre despre sanctuar, despre locul locuinței lui Dumnezeu și nunta Mielului.

Generația de astăzi a poporului lui Dumnezeu poate înțelege ușor cum a fost posibil ca poporul lui Dumnezeu din vremea apostolică să trântescă definitiv ușa în nas lui Dumnezeu prin condamnarea lui Ștefan, dar ne vine greu să credem că rebeliunea din 1888 poate să aibă semnificații reale sau consecințe serioase, și că aici se află motivele care au întârziat revenirea atâta timp.

Rebeliunea din anul 34 a fost tot despre sanctuar și taina lui Dumnezeu, despre locul locuinței lui Dumnezeu. În 1888 a fost vorba despre exact același lucru, iar astăzi dezbaterea este despre exact același lucru, adică împlinirea noului legământ în templul inimii, venirea Duhului din nou în locuința Sa, de unde a fost gonit de primii noștri părinți.

Până nu înțelegem corect aceste lucruri, nu există putere în cer și pe pământ care să ne motiveze să fim ceea ce nu suntem, n-am fost, și nu vom fi niciodată, oricât am visa și ne-am dori.